

Milé sestry, drahí bratia.

Prišli sme sa modliť za obnovenie dôvery. Aby sme spolu v Máriou boli blízko Krista, aby sme spolu s ňou Krista stretli, aby tak, ako vstúpil do života Panny Márie, vstúpil Kristus i do nášho života. Zažili jeho záujem o nás. Aby sme mu dôverovali. Určite sa tak už u každého z nás v rôznej miere stalo.

Nedávno sme slávili Vianoce. © Tento rok ma na polnočnej sv. omši oslovilo, ako Boh dáva cez anjelov na známosť pastierom, že sa narodil Mesiáš. A najmä to, čo im má byť znamením... . A čo je tým znamením? Ako zistia, že ho našli? Čo ich má presvedčiť, že Boh je tu? Na tejto zemi? Že sa o mňa zaujíma? Anjeli oznamujú: „A toto vám bude znamením: Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jaslach.“

Boh, ktorý dôveruje človeku až tak, že sa stane úplne bezbranný, úplne vydaný do rúk človeka, do rúk rodičov. Boh, ktorý sa tak pokoruje, Boh, ktorý tak miluje, tak dôveruje, že bez človeka (Márie, Jozefa) neprežije. Boh, ktorý človeku svojou prítomnosťou, a spôsobom tejto prítomnosti, dáva zažiť svoju hodnotu, hodnotu človeka, to, že Jozef s Máriu sú pre malého Ježiša bytostne potrební. Navracia človeku stratenú dôstojnosť, sebaúctu. Boh v svojej láske nám neskutočne dôveruje. BOH DÔVERUJE!!!! To je výsledok jeho lásky. A tým sa **sám stáva hodný dôvery**. A keď my si hovoríme kresťania, ak sme zažili túto jeho lásku, aj v našich životoch by mala byť vidieť dôvera Bohu a **aj my by sme sa mali stávať hodný dôvery**. A to je škola pre nás! Veriaci, kresťania, katolíci, kňazi, biskupi.. aj my máme byť HODNÝ DÔVERY.

Lenže človek, veriaci, kresťan, katolík... vo svojej slabosti často strácame to, čím alebo kým nás robí Kristus. Krivíme jeho lásku, jeho dôveru v človeka.. a tým sa sami stávame nedôveryhodnými. Sme čím ďalej menej a menej hodní dôvery v očiach tohto sveta i veriacich.

Teraz by som prenechal priestor Svätému Otcovi, pápežovi Františkovi, ktorý pred Vianocami, 22. decembra, v príhovore rímskej kúrii pomenoval choroby, a teda dôvody straty dôvery. Určite ste to už viacerí čítali, ale občas nezaškodí si známe veci zopakovať. Za slovo „kúria“ si môžeme dosadiť slovo veriaci, kňaz, biskup... pre krátkosť času ich spomeniem len niektoré a skrátene, v plnom znení si ich môžeme bez problémov pozrieť na internete.

Je tu aj choroba **mentálnej a duchovnej skamenenosti**, čiže choroba tých, ktorí majú srdce z kameňa a «tvrdú šiju» (porov. Sk 7,51-60), tých, ktorí počas cesty strácajú vnútornú vyrovnanosť, živosť a odvahu a skrývajú sa za papiere, a tak sa z nich stanú «výkonné stroje» a nie «Boží ľudia» (porov. Hebr 3,12). Je nebezpečné stratiť ľudskú citlivosť, ktorú potrebujeme, aby sme mohli plakať s tými, ktorí plačú a tešiť sa s tými, ktorí sa radujú! Je to choroba tých, ktorí strácajú Kristovo zmýšľanie (porov. Flp 2,5-11), pretože ich srdce sa postupom času zatvrdí a stane sa neschopným bezpodmienečne milovať Otca a blížneho (porov. Mt 22,34-40).

Choroba **prehnaneho plánovania a funkcionalizmu** je vtedy, keď apoštol plánuje všetko dopodrobna a verí, že vďaka dokonalému naplánovaniu vecí účinne napredujú, a stáva sa tak účtovníkom či obchodníkom. Všetko dobre nachystať je dôležité, avšak bez toho, aby sme upadli do pokušenia uzavrieť a ovládať slobodu Ducha Svätého, ktorá zostáva vždy väčšia, vždy prekypujúcejšia než každé ľudské plánovanie (porov. Jn 3,8). Do tejto choroby upadáme, pretože «vždy je ľahšie a pohodlnejšie uvelebiť sa vo vlastných statických a nemenných pozíciách.

Je tu aj choroba zvaná **«duchovný alzheimer»**, čiže zabúdanie na «dejiny spásy», na osobné dejiny s Pánom, na «prvú lásku» (porov. Sk 2,4). Ide o postupný pokles duchovných schopností, ... a človek žije v stave úplnej závislosti na svojich často

neréálnych názoroch. Vidno to na tých, ktorí stratili spomienky na svoje stretnutie s Pánom; na tých, ktorí nepripisujú svojmu životu tzv. deuteronomický zmysel; na tých, ktorí celkom závisia od svojej prítomnosti, vášní, rozmarov a mánií; na tých, ktorí okolo seba stavajú múry a zvyky, stávajú sa čoraz viac otrokmi modiel, ktoré si vykresali vlastnými rukami.

Choroba rivality a márnej slávy (porov. Evangelii gaudium, 95-96). Prejavuje sa vtedy, keď sa vonkajšie zdanie, farby šiat a počestné insígnie stanú prvotným zmyslom života, zabúdajúc pritom na slová sv. Pavla: «Nerobte nič z nevraživosti ani pre márnú slávu, ale v pokore pokladajte jeden druhého za vyššieho. Nech nik nehľadí iba na svoje vlastné záujmy, ale aj na záujmy iných» (Flp 2,3-4). Je to choroba, ktorá nás privádza k tomu, že sa stávame falošnými mužmi a ženami a prežívame falošný «mysticizmus» a falošný «kvietizmus». Ten istý Pavol ich definuje ako «nepriateľov Kristovho kríža», pretože «hanba je slávou tých, čo zmýšľajú pozemsky» (Flp 3,19).

Choroba klebetenia, ohovárania a tárania. O tejto chorobe som už viackrát hovoril, avšak nikdy nie dostatočne. Je to vážna choroba, ktorá sa začína jednoducho, snád' iba kvôli prehodeniu reči, zmocní sa celého človeka a urobí z neho «rozsievača kúkoľ» (akým je Satan), a v mnohých prípadoch chladnokrvne zabíja dobrú povesť vlastných kolegov a spolubratov. Je to choroba podlých ľudí, ktorí, keďže nemajú odvahu hovoriť priamo, hovoria poza chrbát. Sv. Pavol nás napomína: «Všetko robte bez šomrania a pochybovania, aby ste boli bezúhonní a úprimní» (Flp 2,14-18). Bratia, chráňme sa terorizmu klebetenia!

Choroba zbožstvovania šéfov je chorobou tých, ktorí sa líškajú predstaveným v nádeji, že dosiahnu ich blahosklonnosť. Sú to obeť karierizmu a prospechárstva, uctievajú si ľudí a nie Boha (porov. Mt 23,8-12). Títo ľudia vykonávajú službu mysliac jedine na to, čo chcú získať, a nie na to, čo majú dať. Úbohí, nešťastní ľudia, pobádaní jedine vlastným sebecťvom (porov. Gal 5,16-25)

Choroba uzavretých kruhov, kde sa príslušnosť ku skupinke stáva silnejšou ako tá k celému telu, a v niektorých situáciách, ako tá k samému Kristovi. Aj táto choroba vždy začína s dobrými úmyslami, ale postupom času zotročuje členov a stáva sa rakovinou, ktorá ohrozuje súlad v tele a zapríčiňuje veľa zla – pohoršenia – zvlášť našich najmenších bratov. Sebapoškodzovanie či «strelba do vlastných radov» u kolegov je najzákernejším nebezpečenstvom (Evangelii gaudium, 88). Je to zlo, ktoré zasahuje zvnútra a ako hovorí Kristus, «každé kráľovstvo vnútorne rozdelené spustne» (Lk 11,17).

V tomto duchu, v jednom zo svojich príhovorov, páter, karmelitán Vojtech Kodet spomína výrok jedného patriarchu z roku 1968, kde hovorí: Bez Ducha Svätého je Boh vzdialený, Kristus zostáva v minulosti, evanjelium je mŕtvou literou, Cirkev iba inštitúciou, autorita sa stane nástrojom ovládania ľudí, misie budú iba propaganda, liturgia spomienkový rituál a z kresťanstva nám zostane zotročujúca morálka.

Pripomenuli sme si niektoré príčiny choroby, nedôvery. Niekedy sa aj nám zdá, že tieto choroby vyhrávajú a nie je možnosť na uzdravenie, že už sa nedá nikomu dôverovať.

Boh nám dôveruje. Dôverujme aj my jemu. Tak ako Mária v Káne Galilejskej, keď Ježišovi nič neprikazovala, neradila, čo má urobiť, keď sa minulo víno. Iba v hľbokej dôvere a zážitku svojho života s Ním, s Kristom, mu, určite s láskou a starosťou o mladomanželov, povedala jednoduché: «Nemajú vína».(Jn 2,3) Pretože vedela, že Ježiš môže veci meniť. Ak aj my v živote vidíme, že jednotlivci a cirkevné spoločenstvá sa stávajú nedôveryhodnými, ak vysychá víno Evanjelia, nebojme sa prísť k Ježišovi spolu s Máriu, a v láske a dôvere mu povedať: «Nemajú vína». Ježiš môže meniť veci i srdcia.